

*Polibek! Rudý ibišek v zahradě něhy,
živoucí doprovod na zoubcích klavíru,
jímž láska provází žhavého srdce hru
svým zpěvem andělským, bořícím všechny břehy.*

*Měkký a půvabný, ó božský polibku!
Opojná rozkoši, jíž se nic nevyrovná!
Skloněn nad pohárem tvým každý z mužů pozná,
že nelze vypít jej tisícem doteků.*

*Jak sklenka rýnského, jak hudba něžně tklivá
zná ukolébat vždy pochyby nebo žal,
z nichž v jeho purpuru ani stín nezůstal...
Nikdo, snad Goethe jen, tvou krásu nevyzpívá.*

*Já, jenž jsem toliko pařížským truvérem,
mohu ti nabídnout jen verše neumělé;
buď laskavá a dej mi svoje retы celé
co skvostnou odměnu jediným polibkem.*

*Sluneční paprsky s jitem jen málo hřejí
žito a pšenici. Klasy se zimou chvějí.
Pod modrým azurem jen zvolna mizí chlad.
Člověk jde bez cíle, nazdařbůh, jenom snad
sleduje říční tok s bledými květinami,
travnatou pěšinu, olše, jež stojí samy.
Svěží vzduch. Co chvíli pták kolem přesviští
s jahodou v zobáku či s jinou kořistí,
v zrcadle hladiny svůj obraz zůstavuje.
Tot vše.*

*Zasněný návštěvník však proto tu je,
že procházejí touto čistou krajinou
jeho sen o štěstí se vzbouzí pojednou.
Právě zde dívčinu potkati se mu zdáří,
bělostné zjevení, jež zpívá a jež září,
před nímž se sklání vše a o němž básník sní,
když vyvolává si, se studem za přání,
družku, v níž konečně nalezl blízkou duši,
jíž v srdci zraněném odedávna jen tuší.*